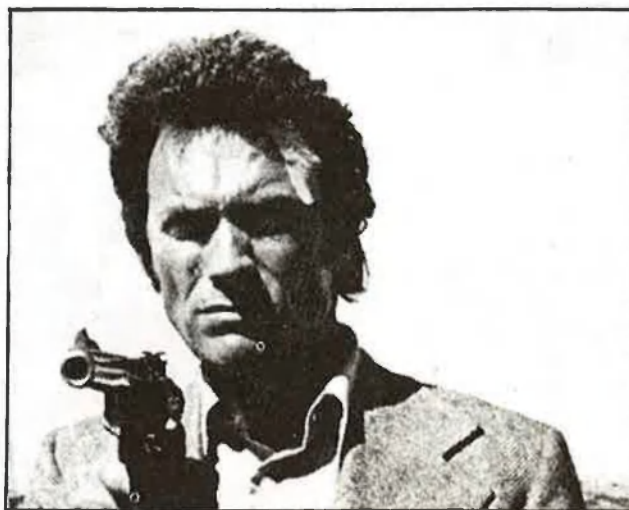

Hàbil ambigüitat

Guillem RAUSA

Clint Eastwood és el protagonista del film *En la cuerda floja*. Però el personatge que interpreta està a les antípodes d'aquell *Harry el sucio* que encarnava amb tanta convicció. Continua sent el mateix *tough guy* de sempre i segueix dirigint la clàssica mirada de jo-de-tu-no-ho-faria-foraster a tot el qui es posa davant. Però, en lloc de representar el justicier implacable i d'actitud decididament reaccionària que era *Harry el sucio*, en aquesta nova pel·lícula Eastwood és Wes Block, un ambigu i antiheroic policia, en la línia dels memorables personatges de la sèrie negra.

En la cuerda floja és un thriller, si no memorable, sí bastant acceptable, principalment, per dues raons. La primera és, sens dubte, el personatge de Wes Block, interpretat per Eastwood. Un Eastwood amb una interpretació molt matisada, que, sense

Clint Eastwood

arribar a igualar la seua excel·lent actuació en *El seductor*, de Donald Siegel, s'hi acosta bastant. És un policia separat, amb dues filles per cuidar i que sent inclinacions envers les prostitutes. Un *alter ego* de Jack el desbudellador fa estralls en un Nova Orleans decididament nocturn i jazzístic. I el cercle de l'assassí s'anirà tancant sobre Eastwood: aniran caient prostitutes que ell coneixia.

D'altra banda, el debutant director, Richard Tuggle, no és totalment desconegut. Recordem que fou guionista d'aquella magnífica pel·lícula que es

deia *La fuga de Alcatraz*. I això es nota. Hi ha un guió construït mil·limètricament, el mecanisme del qual funciona amb la precisió d'un Rolex. Tuggle sap dosificar el relat perfectament amb suspens, violència i sexe. Dóna gran complexitat psicològica a Eastwood (suggereix, inclús, que siga un assassí potencial) i no cau en cap sensibleria inaguantable (recordem, per exemple, les de Garcí en *El Crack*) quan tracta les relacions pare-filles. L'única pega que posaria al film seria, en tot cas, la seua linealitat i un final un xic massa convencional.

Senzillament, Paràlisis

La mort en accident d'Eduardo Benavente, un dels escindits dels Pegamoides d'Alaska, a la recerca de la «música si-

niestra», fou el motiu immediat de la desaparició del grup Parálisis Permanente. Ara, embolicat en negre i marcat per la figura de Benavente i la de la seua inseparable Ana Curra (actual Seres Vacíos), aquest *Los singles* recull tots els petits formats que el grup gravà entre els anys vuitanta-dos i vuitanta-tres. *Los singles* és, doncs, una bona oportunitat de resseguir algunes de les peces quasi intrometibles de Parálisis i de fer recompte del que va ser aquest grup, que, alguns, per a molèstia especial de Benavente, qualificaren de *neopunkie*.

Les nuclears són perilloses

«Pus que canta en català, déu ii'n do glòria». I encara que, òbviament, no es tracta només d'això, ho hem de dir; perquè ens agrada que Pantaix, moderns, canten en valencià. Atipats d'un saníssim ecologisme (¡que bona falta que ens fa!) i reclamant-se com a *música independent*, Pantaix ha creat un

disc decent i sense estridències, sorgit de la barreja de dues formacions distintes del grup.

Un disc que sona compacte en ocasions («Unitat»), enrotllat de vegades («El marcianito»), que sorprén a voltes, i que, inclús, conté algun esvaró. Un intent, en conjunt, vàlid i gratificant. *Gastronomia*

mia Radioactiva ha estat gravat en dues parts distin-

tes. Les primeres cançons, en les quals destaca, respecte a les segones, els teclats de Miki Benet, foren gravades al gener de 1982. I les segones són de novembre del 83. Entremig hi ha un llarg camí de provatures i una idea fixa: es pot fer roc, música moderna, el que siga, en el país i a la manera del país. Pantaix vol intentar-ho, i té una base per a fer-ho. Que sone ara potot.